

MORDOWNIK (3) *sb m*

Oba o jasne.

sg N mordownik (2). ◇ I mordowniki(e)m (1).

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVI w.; poza tym XVII – XVIII w. w innych znaczeniach.

Ten, który zabija w okrutny sposób; plagiarius, plenus sanguinis Mącz (3) : Plenus sanguinis homo, Mordownik/ zábiyak/ morderskiego przirodzenia. Mącz 367b, 302c.

mordownik czyj [= kogo mordujący] (1): A kto więtszym mordownikiem ludu Bożego był/ iáko Nábuchodonor Krol Bábilońki PowodPr 14.

Synonimy: głownik, mężobojca, zabijacz, zabijak.

*Cf MORDACZ, MORDARZ, **MORDERCA, MORDERZ***

JB